

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. I. Loquitur de magnis gratiis, quas Deus eis præstat animabus, quæ
iam in septimam mansionem sunt ingressæ, deinde aliquam inter spiritum
& animam esse differentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

stet. Et certe si sic emigraret, non modica id illius felicitas foret.

Hic ergo videbitis, carissima, an non merito supra dixerim, magno in his omnibus animo opus esse, & Dominum, si quando quid tale ab eo peteris, merito vobis dicturum id, quod olim filijs Zebedæi respondit, an calicem eius bibere possent: Omnes, quotquot sumus, carissimæ, responsuras nos credo nos posse. Nec immerito. Maiestas quippe illius dat robor & vires ei, quem viderit ijs opus habere, quia & istiusmodi animas in omnibus tuetur ac protegit, proque ijs in persecutionibus & obloquijs aliorum respondet, sicuti cum Mariæ Magdalænæ patrocinium suscepisse constat. Si non id faciat verbo, opere saltem facit & facto. Denique ad extremum, antequam è vira discedant simul & semel (vbi iam iam videbitis) omnia compensat & retaliatur. Sit ipse in sæculum sæculi benedictus, & laudent eum vniuersæ creaturæ eius. Amen.

*Animosæ
animas Do-
minus sus-
cipit.*

MANSIO SEPTIMA.

Quatuor hæc capita complectitur.

CAPVT I.

**LOQVITVR DE MAGNIS GRATIIS, QVAS DEVS IIS
prestat animabus, quæ iam in septimam mansionem sunt ingressæ. Dicit præterea, esse
aliquam (prout quidem ipsi videtur) inter animam & spiritum differentiam,
est hoc vnum quid sint. Multa hic sunt notata
dignissima.**

Forſitan vobis, tam multa de via hæc spirituali dixisse videbor, carissimæ, nihil vt quod vltra dicatur, super esse videatur. Erraret sanè non parum, si quæ hoc sibi persuaderet, nullos enim magnitudo Dei habet terminos, vt nec opera eius habebunt, quis plene misericordias & magnalia eius dinumerare poterit? Hoc certe impossibile esset. Atque ideo nolite ob ea quæ dicta sunt hæctenus, aut etiam deinceps dicentur, vsque ad eò mirari aut consternari; cum hæc ipsa non nisi velut punctum quoddam sint eorum, quæ de Deo dici & commemorari possunt. Nimis quàm magnam certe misericordiam nobis præstat, quod hæc alicui personæ communicarit, vt per eam eorum habere cognitionem possimus: nam quo plus cognoscemus, eum creaturis suis se communicare & familiarem reddere, eò etiam amplius magnitudinem ipsius dilaudabimus, & animam, quæ cum Dominus ita diffuauit.

*Plurima de
Deo dicen-
da sunt.*

S.
Theresia

Opera

IV
VI
168

tur ac deliciatur, non parui facere conuitemur: cum vero magis
que nostrum talem in se animam habeat, nec eam ipsa tantum
mus, quanti fieri metetur creatura ad Dei imaginem facta, in
etiam non intelligimus magna, quae in ipsa continentur arcana.

*Gratiam ad
scribandam
rogat S. M.*

Vtinam Maiestas eius, (si quidem ei placuerit) calammum meum
dirigat, mihi que modum suggerat, ad eam tam multis illis, quae hodie
da sunt, & quae Dominus iis, quos in hanc mansionem introduxit, re-
uelat saltem aliquid vobis exponendum. Instanter hoc Maiestati
eius rogavi; cum norit ipse, non aliam meam intentionem & scopum
se, quam, ne eius misericordiae occultae maneant, vique tribuatur
nomen eius magis laudetur & celebretur. Spero equidem, carissimum
lum etsi non tam mei, quam vestri causa, hanc mihi gratiam contu-
rum; vt hac ratione noueritis, quantum vestra interit, sponsam
strum matrimonium hoc spirituale cum animabus vestris celebra-
cum id tot tantaque bona secum ferat, vt ad oculum mox videbitur
ac per vos stet, quo minus ipsum celebretur.

*Eius humi-
litatem.*

Videtur sane, o magne Deus, creatura tam misera atque ego
contremiscere, dum rem adeo ab eo quod ipsa intelligere non
alienam tractare proponit. Et certum est, me in magna confusione
perturbatione fuisse, deliberando mecum, annon melius ac facilius
ret, paucis mansionem hanc percurrere, nec diutius in ea morari
quod putem homines cogituros, id me non nisi per experientiam
se, quod certe magnum mihi ruborem incutit: cum enim sciam qualem
sum, terribilis sane mihi res id est. Ex altera vero parte haec opinio
tentatio quaedam & debilitas mihi esse videtur, quidquid demum
hoc ipso iudicetis & opinemini, dummodo Deus vel paulo plus iudicet
tur, & melius cognoscatur, ac licet totus mundus mihi etiam oggerat
& post me clamet; idque eo magis, quod ipsa fortasse prius futura
mortua, quam haec ad aliorum oculos veniant. Sit ipse benedictus
qui semper viuit & victurus est. Amen.

*Quia Do-
minus a-
nima in
septimam
mansionem
introducitur.*

Quando ergo Dominus compati dignatur iis quae anima
(quam spiritualiter iam suam in sponsam accepit) per ardua deli-
rium suum patitur, & haecenus passa est, eiusque commiseratione
gitur; priusquam spirituale matrimonium consummetur, in suam ma-
nitionem, quae est haec septima, eam introducit: nam sicuti in caelo aliqua
mansionem habet, ita & in anima quamdam habere stationem de-
bitaculum debet, in qua Maiestas ipsius sola habitet, quod non in
alterum caelum vocare possumus. Per magni enim nostrae refert, &
rissimae; nos nobis non persuadere, animam obscuram quid esse
quod eam non videamus, hinc vt plurimum videri nobis possit.

Iam dari lucem internam, sed solum externam quam oculis conspici-
mus, quasdam in anima verò nostra tenebras & caliginem esse. De
ea quæ in gratia Dei non est, id fateor esse verum, eamque in tene-
bris agere, id tamen non tam defectu Solis iustitiæ qui intra ipsam ver-
satur esse ei dans, quàm quòd ipsa ad lucem recipiendam inepta sit,
vti in prima mansione dictum est. Quocirca, carissimæ, quàm possu-
mus maximè studiosissime que Dominum rogemus pro iis qui in pecca-
ti mortali reatu agunt, quod certè luculenta & bona quadam elec-
mosyna erit. Si enim Christianum aliquem validissima quadam catena,
manibus post terga reuinctis, palo alicui affixum, ac præ fame prope
emorientem videremus, idque non tam defectu & carentia cibi (quem
iuxta se habet lautissimum) quàm quòd eum manu accipere, ad ori-
ngerendum, nequeat; ac per hanc eum ita ad extrema redactum,
vt iam iam expiraturus videatur, & moriturus, idque non solum
morte temporali, sed & æterna; certè an non insignis cuiusdam crude-
litis argumentum foret, eum quidem vincitum identidem respicere,
nullū tamen cibum eius ori ingerere? Quid verò foret, si per orationes
vestras catena de manibus eius exciderent? Per amorem Dei vos obse-
cro, eiusmodi vt animarum vestris in orationibus semper memoriam
faciatis. Cum huiusmodi animabus iam non loquor, sed cum iis, quæ
iam penitentiam pro peccatis suis egerunt, & per Dei misericordiam in
statu sunt gratiæ.

Imaginari itaq; & effingere possumus animam, non rem aliquam
coactatā & limitatam, sed vt mundum quem piā interiorē, qui tā mul-
tas tamq; elegantes mansiones, quemadmodū vidistis, intra se cōtineat.
& meritò talis is sit oportet, cum intra animā hanc habitaculū quoddā
sit, in quo Deus commoretur. Itaq; cum iam Maiestas illius prædictā di-
uini huius matrimonij ineundi gratiam ei facere dignatur, primū ipsā in
habitaculū suū introducit, vultq; id non esse vti fuit alias, cū ad illos ra-
ptus eā extulit, credo nāq; ipsam illā sibi tunc vnire, vti & in oratione v-
nionis, de qua alias actū est; tamen si animā nō videatur ibi, se à Deo vo-
cati, vt in centrū suū, quæ admodū hic in hac mansione fit, sed tantum in
partē superiorē ingrediatur. At parū refert, hoc modo fiat, vel illo: q; ve-
rò ad rē & casū facit, est, quod ibi quidē Dñs illā sibi vniat, sed eā cæcā &
mutā faciendo, (vti Apostolū Paulū, dū eū conuertit, reddidit) quin &
potestare, qua sentire possit, quomodo aut qualis illa sit gratia qua fruit,
eripiendo: nā ingens, q̄ tunc quidē anima sentit, voluptas inde nasci-
tur, quod se Deo propiorem & viciniorem fieri videat, at cum Deus illā
sibi iam vnit, nihil omnino intelligit! quod omnis potentiarū vsus perie-
rit, ipsæq; absorptæ sunt. Hic verò lōgè aliter res se habet; vult nāq; bon^o

*Animo suū
succum intus
habet.*

*Regandum
pro iis quæ
in peccato
mortalis sūt.*

*Anima in-
teriorum vo-
lunt ingens
mundus est.*

noſter Dominus ſquamas nunc ab oculis ipſius auferre, vtiq; ei præſtat, gratia (quamquam ea modo planè ignoro & mirabiliter

**Eſto homo in hac vita, ſenſuum viſu amiſſo, & à Deo eleuatus, poſſit obiter diuinam eſſentiam videre, viſi probabiliter de Apoſtolo Paulo, Moſe & alijs nonnullis dicitur; de iſto tamen viſione generaſ Mater hic non loquitur, quæ licet fiat obiter, clara tamen eſt & intuitiua. Sed loquitur de quadam huius myſterij cognitione, quam nonnullis animabus Deus dat, idque medio clariffima alicuius lucis, quam eis infundit, & non ſine ſpecie aliqua creata, verùm, quia ſpecies hac non eſt corporalis, aut que in imaginatione repræſentatur, hac de cauſa ait S. Mater, viſionem hanc eſſe intellectualem, non autem imaginariam.*

liquid videat & intelligat. Ergo vbi in hanc ſionem per viſionem intellectualem admiſſo certo quodam veritatem repræſentandi modo ipſa S. Trinitas, & tres eius perſonæ, ei ſe quædam dant, cum inflammatione quadam, quæ inſtar clariffimæ cuiuſdam nubis in ſpiritu ſui ſuperuenit; & has perſonas agnoſcit eſſe ſtinctas. deinde per admirabilem quandam, quæ animæ datur, notitiam, quàm veriffimè intelligit, omnes tres perſonas non niſi vnam eſſe ſubſtantiam, vnam potentiam, vnam ſapientiam & vnum ſolum Deum: ad cò vt, quod per hanc nos lo- mus, anima hinc (dicere fas ſit) velut oculis videt, eſto iſ viſus per oculos corporeos non peragat, quòd imaginaria nõ ſit viſio. Omnes tres perſonæ hic ſe illi familiares reddunt, cum ipſa communicant, ei loquuntur, hæc que verba, quæ Dominum dixiſſe Euangelium teſtatur, ſe ſcilicet, ac v- trem, ac ſpiritum ſanctum ad animam, quæ ipſum diligeret, ac mandata eius ſeruaret, venturum, & apud ipſam manſionem facturum, eam ipſa intelligere faciunt. Quantum Deus bone, diſcrimen eſt, inter verba hæc audire & credere, atque inter hæc via intelligere quam ea vera ſint. Quotidie autem magis & magis anima hæc obſtupescit, quòd Sandi hæc perſonas numquam exinde à ſe abeſſe aut recedere ſibi perſuadet; ſed euidentiffimè videat, eo modo quo dictum eſt, in intimo anime ſuæ penetrati, in reſſu quodam admodum profundo (quod quomodo ſit, explicare nequit, eò quod ſcientiam ac doctrinam non habet) di- uinum hoc contuberniũ ſibi ad eſſe, ipſumq; in ſe ſentiat. Putabitur for- taſſe animam, prout quidem hoc eſt, minimè ſibi præſentem eſſe, ſed in- abſorptam & abreptam, vt in nihil omnino poſſit intendere. Nihil me- nũs: nam ad omnia quæ ad Dei cultum & obſequium ſpectant multo citi- attentior, cum que ab externis vacat occupationibus, cum in curis de hoc manet contubernio; & niſi anima primò deficiat à Deo, ipſe numquam, (vt mihi quidem apparet) in ſua præſentia ei tam liquidò manifeſtandè deficiet: magnamque concipit ſiduciam, numquam fore vt à Deo, qui hanc ſibi gratiam præſtitit, ita deſeratur, vt pereat. Et merito hoc ſibi perſuadere & credere poteſt, eſto maiore quàm vquam hæc tenet, cum cura ac ſollicitudine ambulet, ne cum vel in minimo obſer- dat.

SS. Trinitas quomodo anima adſit.

S.
Theresia

Opera

in VII
libris

Quod dixi, eam hanc presentiam ubique circum ferre, non ita accipiendum est, quasi hæc ita integrè & perfectè (id est, ita clarè) habeatur ac dum prima vice, aut etiam alijs quibusdam vicibus, quibus hanc ei recreationem & voluptatè Deus adferre cupit, hæc ei manifestatur. Id enim si fieret, impossibile eâ foret in re præterea vllâ intendere, imò & inter homines viuere. Verùm, esto id tanta cû claritate ac luce nõ fiat, semper tamen ac reflectit & aduertit, diuino huic contubernio se interesse deprehendit. Dicamus ergo perinde id esse, ac si, aliquo cum aliquot alijs in lucido & luminoso quodam cubiculo versante, subitò omnes eius fenestræ occluderentur, & ipse in obscuris maneret: hic ergo, quòd lux ei ad alios videndos erepta sit, non ideo scire desinet, illos præsentés adesse. At rogari hic potest, num in manu & potestate eius situm sit fenestram aperire, vt hac aperta socios denuo, quotiescumque voluerit, videat? Nequaquam: nisi cum Dominus intellectus fenestram aperire volet. Nimis quàm magnam adhuc cum ea misericordiam facit, quòd numquam ab ipsa recedat, & vt hoc tam euidenter intelligat, velit.

*Presentia
Dei quam
anima po-
tèst habet,
non est tam
perfecta, ac
dum primò
ei se u ma-
nifestat.*

Videtur porro hîc diuina Maiestas, animam ad maiora quædam, per admirabilem hanc societatem, disponere. certum namque & euidentis est, hanc ei magno, ad in viâ perfectionis vltius procedendum, & omnem illum timorem, quem interdum ex alijs gratijs, quas Deus ei dabat, (vti diximus) concipiebat, procul eliminandum adiumento fore. Vnde factum, vt per omnia se melioratam esse intelligeret, & ob quidquid laborum & negotiorum sibi occurrere posset, animæ suæ essentiam numquam ab hoc habitaculo dimouendam putaret, adeò vt quædam inter ipsam, & animam suam sibi esse diuisio videretur. vnde non multò post, quàm hanc ipsi Dominus gratiam præstitit, cum multis grauibutque in angustijs versaretur, de anima expostulabat, queritans ad instar Marthæ, cû de Maria sorore cõquesta est, quòd ipsa pro libitu & ad voluptatem suam semper quiete illa iucundissimè frueretur, se vero solam tot occupationibus & laboribus distineri line-ret, ob quas cum ipsa Domino adesse non posset.

Hoc forsân vobis ineptum ac absurdum videatur, omnino tamen ita se res habet: nam, licet intelligatur, animam totam vnitam esse, id tamen quòd dico phantasma aut imaginatio non est, quia vt plurimum sic contingit. Atque hæc causa est, cur ante dixi, quòd res interiores videntur. adeò vt hinc liquido intelligatur, differentiam quamdam, & quidem satis euidentem, inter animam & spiritum esse. Et quamuis in effectu hæc vnum idemque quid sint, nihilominus tam subtilis delicata inter vtrumque comperitur esse diuisio ac differentia, vt interdum aliter
hic,

*Differentia
inter animam
& spiritum.*

hic aliter illa operari videatur, uti norunt quibus id Dominus declarare dignatur. Videtur mihi præterea anima distinctum & diuersum quid esse à suis potentijs. Sunt quippe tam multæ, tamque subtiles in interioribus nostris res, ut insignis temeritatis argumentum foret scillas veralem verbis exprimere in altera vita id videbimus, si modo nobis Deus hanc gratiam fecerit, ut per illius bonitatem eo perueniamus, ubi lectura hæc intelligamus.

Anima & potentia quid diuersum sunt.

CAPVT II

EAMDEM MATERIAM PROSEQVITVR, OSTENDIT, QUÆ sit inter vniõnem spiritualem & matrimonium spirituale differentia, idque per delicatas aliquot comparationes.

Agamus vero iam de diuino & spirituali matrimonio; tamen quia hæc gratia plane perfecteque in hac vita cõsummanda non est, quia, si semel à Deo nos se iungamus, summum hoc bonum amittemus. Cum primum Deus hanc animæ gratiam confert, vult se Maiestas illius per imaginariam sacratissimæ humanitatis suæ visionem animæ ostendere, ut plane ipsum cognoscat & intelligat, neque tam excellentem se donum recipere ignoret. Alijs fortassis alia in forma apparebit; huic sane, de qua hîc agimus, mox à Sacramenti diuini communione sumpta apparuit ingenti cum fulgore, mira que pulchritudine & Maiestate, & qualis erat postquam iam à mortuis resurrexisset; dicebatque iam tum tempus venisse, quo ipsa de suis rebus post hæc ita deberet esse libellita, ac de proprijs, se vero à parte sua, res ipsius maxime, cordi habiturum; & alia id genus verba, quæ sentiri potius debeant, quam verborum exprimi. Videbitur hoc forte cuiquam vestrum nouum non esse, quod & alias sapius hoc sese huic animæ Dominus modo repræsentasset. Verum hæc vice id adeo eminenti & singulari modo factum est, ut ipsam planè attonitam & sui impotem redderet: tum quod hæc visio magna quadam cum vehementia peragebatur; tum ob verba quæ ei dicebat; tum denique, quod in interiori animæ suæ, ubi ipse se repræsentabat, præter hanc ipsam nullam aliam visionem hæcenus vidisset. Vnde scitis oportet, maximum esse inter omnes superiores, & huius mansionis visiones, ac proinde & inter sponsalia spiritualia, & matrimonium spirituale discrimen: quale utiq; est inter duos sponsores de futuro, & sponsos qui matrimonio iam cõsummato diuertere ac disiungi nequeunt. Iam alias dixi, esto id genus comparationes hîc adferam (quod alia oportet non occurrant) ita tamen id intelligendum esse, non maiorem hîc corporis memoriam haberi, quam si anima in ipso non ageret, sed solam

Humanitatis suæ visionem animæ. Deus ostendit, cum spirituali cum carnit matrimonium.

S.
Theresiæ

Opera

IN VI
166